

Langs de smokkelroute naar Irak

Vlees is schaars en de vis is weg

Van onze correspondent ter plaatse
Filip van Zandycke

BAGDAD — Irak, het land dat de „Umm Al-Ma'arik” (moeder van alle veldslagen) voert, is rustig. Althans, de hoofdstad Bagdad ligt er kalm bij. De bruggen die door de Amerikaanse bombardementen vernietigd werden, zijn intussen hersteld. De Tigris slingert zich netjes door de stad van „duizend-en-één-nacht”. Ook de meeste overheidsgebouwen zijn opgeknapt. Aan de mooie moskeeën zit geen schrammetje meer. De kleinere hotels zijn nog altijd buiten gebruik. Maar de vijfsterrenhotels, zoals Al Rashid, staan er glanzend bij.

Maar in het dagelijks leven van Bagdad herinnert niets meer aan de schatten van Ali Baba: veel winkels in het stadscentrum zijn leeg en echt noodzakelijke goederen zijn, vergeleken met vóór de oorlog, peperduur.

Want zo rekent de Irakees nu: vóór of ná het offensief van de geallieerden, zo'n twee jaar geleden. Vlees is schaars. „Maar vroeger”, zegt Yasim Al Fenaar, „hadden we voldoende schapevlees. Nu kost één kilo zowat 80 Iraakse dinar”.

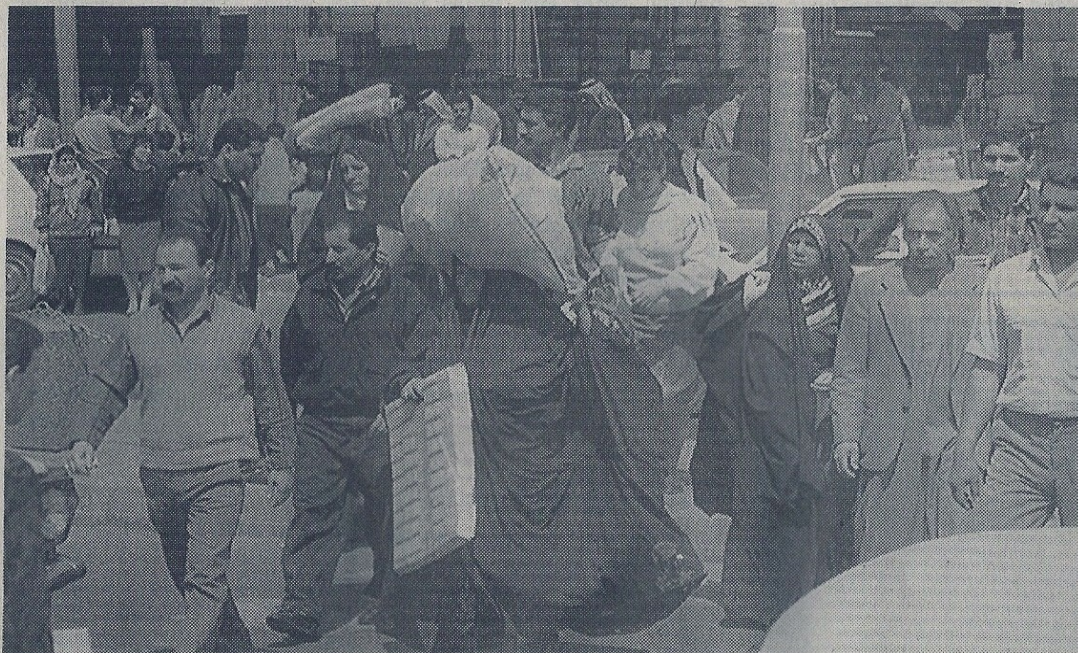
Voor één Amerikaanse dollar krijg je tegenwoordig 25 Iraakse dinar op de zwarte markt. De officiële koers van de banken is drie Iraakse dinar voor één dollar. Maar niemand is zo gek natuurlijk om bij een bank te wisselen.

De zo gegeerde vis, de „Mazgouf”, uit de Tigris is er ook al niet meer. „De vis is op de vlucht geslagen”, zegt Yasim. „Veel melk kan ik mijn zeven kinderen niet geven,

want één liter kost 150 dinar”. Onlangs gaf hij een verjaardagsfeestje voor zijn dochter, die zestien werd. „Een beetje groenten, twee kilo vlees, een paar drankjes, en wat zoutjes kostten mij 3.000 dinar”. Een gewone werknemer verdient maar driehonderd dinar per maand.

Maar Yasim heeft geluk. Als Engelssprekende taxichauffeur kan hij nog een leuk centje bijverdienen aan de journalisten die hier rondzwerven. Voor een hele dag rondtoeren in de stad vraagt hij vierhonderd dinar. Soms kan hij weggkomen met vijftig Amerikaanse dollar per dag.

In de straten van Bagdad is het druk. Op het voetpad proberen honderden Irakezen een stuiver bij te verdienen. Ze verkopen sigaretten, of ze maken thee of koekjes, of ze proberen kralen, handdoeken, huishoudelijke produkten aan de man te brengen. Alles wat maar iets extra's kan opbrengen, wordt

Winkelen is voor de inwoners van Bagdad geen pretje meer. Door de boycot en de devaluatie van de Iraakse dinar is het leven voor de modale Irakees peperduur geworden.

verkocht. Wie het allemaal koopt? De toeristen alleszins niet. Die zijn er niet.

Geen probleem

In het Irak van vandaag is alles te koop, als je maar voldoende poen op zak hebt. Wil je buitenlands whisky? „Mush mushkila” (geen probleem), klinkt het dan. In de hotels moet er met Amerikaanse dollars betaald worden. Pepsi en Seven-up zijn evenmin een probleem.

Boycot? Jazeker! Maar de grens tussen Jordanië en Irak is open. In Jordanië kan een

Irakees met poen voor alles terecht. De mooie drievaksweg van Bagdad naar Jordanië is één grote smokkelroute. Toeristen mogen Irak voorlopig niet binnen. „Omwille van de veiligheid”, zegt het ministerie van Informatie. „We kunnen de toeristen niet beschermen tegen het mogelijk gevaar”. Daarmee bedoelen de ambtenaren van het ministerie dan dat een buitenlander de kans loopt aangerand te worden op straat. Gelul natuurlijk.

Irakezen lijken een nors volk en ze zijn gereserveerd, maar an-

derzijds heel gastvrij en hoffelijk. Dat mocht ik al ervaren aan de grensovergang tussen Jordanië en Irak. Honderden mensen stonden in de rij aan het loket waar de reispas diende afgestempeld. Voor een Belg hoefde dat niet echt. „Hartelijk welkom in Irak”, wenste één van de grensofficieren me toe en hij leidde me meteen naar voren. Vijf minuten later stond ik in het plaatselijke cafeetje al hete gesuikerde Iraakse thee te drinken. „You no pay mister”, glimlachte de man achter de toog en hij bood me nog een sigaret aan.